

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3118/2567

นาย อ. โจทก์ โรงเรียน ป.กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 77, ป.พ.พ. มาตรา 820, พ.ร.บ.โรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 มาตรา 24

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 เป็นโรงเรียนเอกชนในระบบและเป็นนิติบุคคลตาม พ.ร.บ.โรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 โดยมีจำเลยที่ 2 เป็นผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียน และเป็นผู้แทนของจำเลยที่ 1 ตาม พ.ร.บ.โรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 มาตรา 24 เมื่อ พ.ร.บ.โรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนเอกชนในระบบมีฐานะเป็นผู้แทนของโรงเรียน และการดำเนินกิจการของโรงเรียน ให้ผู้รับใบอนุญาตดำเนินการให้มีคณะกรรมการบริหารเพื่อบริหารกิจการโรงเรียนโดยที่ไม่ได้กำหนดเรื่องความรับผิดชอบของผู้รับใบอนุญาตไว้เป็นการเฉพาะต่างหาก ดังนั้น จึงต้องบังคับ ตาม ป.พ.พ. มาตรา 77 ประกอบมาตรา 820 คดีนี้โจทก์เป็นครูโรงเรียนเอกชน และเป็นลูกจ้างฟ้องจำเลยที่ 1 ในฐานะโรงเรียนเอกชนและเป็นนายจ้าง และฟ้องจำเลยที่ 2 ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจัดตั้งจำเลยที่ 1 เมื่อการกระทำของจำเลยที่ 2 ในฐานะผู้แทนของจำเลยที่ 1 เป็นการกระทำแทนจำเลยที่ 1 ในขอบอำนาจ จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันจ่ายค่าจ้างค้างจ่าย 130,500 บาท ค่าชดเชย 432,000 บาท และค่าเสียโอกาสในการทำงานของโจทก์ 324,000 บาท รวมเป็นเงิน 886,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจำเลยทั้งสองจะร่วมกันหรือแทนกันชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองขอให้อยกฟ้อง ศาลแรงงานภาค 1 พิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันจ่ายค่าชดเชย 432,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้อง (วันที่ 2 กรกฎาคม 2564) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่ทั้งนี้จำเลยที่ 2 ไม่ต้องรับผิดชอบเป็นการส่วนตัว คำขออื่นนอกจากนี้ให้อยก จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษณ์แก้เป็นว่า ให้จำเลยทั้งสองจ่ายค่าชดเชย 324,000 บาท แก่โจทก์ นอกจากนี้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานภาค 1 จำเลยทั้งสองฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ศาลแรงงานภาค 1 รับฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนเอกชน ประเภทโรงเรียนสามัญศึกษา จำเลยที่ 2 เป็นผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งจำเลยที่ 1 ตามหนังสือแจ้งข้อมูลโรงเรียน โจทก์เคยเป็นลูกจ้างจำเลยที่ 1 ตำแหน่งสุดท้ายของโจทก์เป็นครูต่างชาติ แล้ววินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 เลิกจ้างโจทก์โดยไม่ปรากฏว่า โจทก์ได้กระทำความผิดและมีได้ลาออกโดยสมัครใจ โจทก์ทำงานกับจำเลยที่ 1 ตั้งแต่ปี 2557 จนถึงวันเลิกจ้างเดือนมีนาคม 2564 ติดต่อกันครบ 6 ปี แต่ไม่ครบ 10 ปี มีสิทธิได้รับค่าชดเชย 8 เดือน ของค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ 54,000 บาท ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการคุ้มครองการทำงานของครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2542 ข้อ 32 (4) เป็นเงิน 432,000 บาท ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการคุ้มครองการทำงานของครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2542 ข้อ 32 กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตเป็นผู้จ่ายค่าชดเชยแก่ครู จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้รับ

ใบอนุญาตจึงต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 จ่ายค่าชดเชยให้โจทก์ แต่การกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นการกระทำแทนจำเลยที่ 1 ความรับผิดชอบของจำเลยที่ 2 ต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 77 ประกอบมาตรา 820 เมื่อจำเลยที่ 2 กระทำการไปภายในขอบอำนาจ จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบเป็นการส่วนตัว ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษาวินิจฉัยว่า ปรากฏข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันว่า จำเลยที่ 1 อนุมัติให้โจทก์เข้าเริ่มงานวันที่ 10 พฤษภาคม 2559 เป็นวันที่บรรจุเข้าทำการสอน มิใช่วันที่ 1 พฤษภาคม 2557 เมื่อนับระยะเวลาถึงวันเลิกสัญญาวันที่ 15 มีนาคม 2564 ติดต่อกันครบ 3 ปี แต่ไม่ครบ 6 ปี จำเลยทั้งสองต้องจ่ายค่าชดเชยไม่น้อยกว่า 6 เดือน ของเงินเดือนเดือนสุดท้าย เป็นเงิน 324,000 บาท ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองในส่วนที่ได้รับอนุญาตให้ฎีกามีว่า จำเลยที่ 2 ต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 จ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์หรือไม่ โดยจำเลยทั้งสองฎีกาว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้แทนนิติบุคคลของโรงเรียนจำเลยที่ 1 เป็นการกระทำแทนจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 77 ประกอบมาตรา 820 การกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นการกระทำภายในขอบอำนาจ จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบเป็นการส่วนตัว เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยที่ 1 เป็นโรงเรียนเอกชนในระบบและเป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 โดยมีจำเลยที่ 2 เป็นผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียน และเป็นผู้แทนของจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 มาตรา 24 เมื่อพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนเอกชนในระบบมีฐานะเป็นผู้แทนของโรงเรียน และการดำเนินการกิจการของโรงเรียน ให้ผู้รับใบอนุญาตดำเนินการให้มีคณะกรรมการบริหารเพื่อบริหารกิจการโรงเรียนโดยที่ไม่ได้กำหนดเรื่องความรับผิดชอบของผู้รับใบอนุญาตไว้เป็นการเฉพาะต่างหาก ดังนั้น จึงต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 77 ประกอบมาตรา 820 คดีนี้โจทก์เป็นครูโรงเรียนเอกชนและเป็นลูกจ้างฟ้องจำเลยที่ 1 ในฐานะโรงเรียนเอกชนและเป็นนายจ้าง และฟ้องจำเลยที่ 2 ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจัดตั้งจำเลยที่ 1 เมื่อการกระทำของจำเลยที่ 2 ในฐานะผู้แทนของจำเลยที่ 1 เป็นการกระทำแทนจำเลยที่ 1 ในขอบอำนาจ จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลแรงงานภาค 1 ที่ให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ในค่าชดเชยพร้อมดอกเบี้ยต่อโจทก์นั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ

องค์คณะ

จรูญ โชครุ่งวรานนท์ · จำแลง กุลเจริญ · ปุณณะ จงนิมิตรสภาพร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3118/2567>